



катери пъшка като човѣкъ и се изпотява. Горкиятъ! А горе на хѣлма се спрѣ и взе да гледа. А пъкъ за гледане! Боже, свѣтъ да ти се завие! Нашиятъ Юндолъ и всичкитѣ хѣлмове сж далечъ подъ насъ. Като въ театъръ се виждатъ!

Коньтъ си върти ушитѣ и гледа — и той разбира! Сетне пъкъ изеднажъ се извърна и тръгна. Знае си работата!

Върви изъ черна, тъмна гора и пакъ се катери. Дърветата и тѣ сякашъ вървятъ нагоре. Изеднажъ зелена свѣтлина като линия пресѣче дънеритѣ. Коньтъ мина по зелената линия и стана зеленъ. И чичото стана зеленъ, и блузата на лела, а краката имъ се позлатиха. И тревата се позлати. И всичкитѣ ягоди взеха да грѣятъ златно-червени.

Това сигурно е било въ царството на горския духъ. Не посмѣхъ да питамъ, защото ме бѣше страхъ да не чуе и да не дойде.

Колко вървѣхме, не зная, ала бѣше много дълго. Не се знаеше мръква ли, съмва ли. Бѣше тихо сякашъ сме оглушѣли. Нито птичета живѣятъ тука, нито бубулечки. Сигурно и вѣтърътъ рѣдко дохожда. Кой е лудъ да идва на такава високо, тъмно и студено мѣсто.

— Само ние се намѣрихме да дойдемъ! Знаешъ ли Кате, добре, че всичко си има край. И на тъмната гора дойде краятъ. Коньтъ си размърда отъ радостъ ушитѣ. Изеднажъ свѣтна.

Охъ, сякашъ отъ тъмница излѣзохме!

— Чичоо, твоятъ конь се разтичалъ!

— Разтичалъ се зеръ, радва се на открито!

И моятъ конь хукна нагоре, едва не паднахъ. А пъкъ то, защото задъ хѣлма било всичко!